

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 8 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Grzegorz Król**

Protokolant: **st. sekr. sąd. Magdalena Michalik**

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2019 r. sprawy:

S. Ł. syna J. i H. z domu A.

ur. (...) w P.

obwinionego o to, że:

I. w dniu 30.04.2019 roku około godziny 23:00 w N. na skrzyżowaniu na ul. (...) z ul. (...), kierując pojazdem marki O. o nr rej (...) nie zachował należytej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem marki V. o nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do kolizji, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym;

II. w tym samym miejscu i czasie kierując pojazdem marki O. o nr rej (...) nie zastosował się do znaku P-2 – linia pojedyncza ciągła

to jest o wykroczenie z art. 86 § 1 kw i art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw

I. w ramach czynów zarzucanych obwinionemu w punktach I i II wniosku uznaje **S. Ł.** za winnego tego, że w dniu 30 kwietnia 2019 roku około godziny 23.00 w N. na ulicy (...) na wysokości skrzyżowania z ulicą (...) kierując pojazdem marki O. o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności wykonując manewr zawracania, w ten sposób, że wjeżdżając na prawy pas ruchu ulicy (...) w kierunku ulicy (...) i wykonując następnie skręt w prawo w drogę osiedlową, nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu pojazdem marki V. o nr rej. (...), zajeżdżając mu drogę i przekraczając wcześniej linię pojedynczą ciągłą, doprowadził do kolizji wskazanych pojazdów, co stanowi wykroczenie z art. 86 § 1 kw i art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 1 kw i za to na mocy art. 86 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 400 (czterysta) złotych;

II. na zasadzie art. 119 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 140 (sto czterdzieści) złotych.

Sygn. akt II W 645/19

UZASADNIENIE

wyroku z 8 listopada 2019 r.

30 kwietnia 2019 r. ok. godz. 23 w N. ul. (...) od ul. (...) jechał samochodem marki O. o nr rej. (...) S. Ł.. W tym samym czasie w przeciwną stronę, tj. zmierzając w kierunku ulicy (...) poruszał się samochodem marki V. o nr rej. (...) A. L..

dowód : wyjaśnienia obwinionego S. Ł. – k. 19, 33 v., zeznania świadka A. L. – k. 14, 34.

Dojeżdżając do skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) wykonując manewr zawracania nie zachował należytej ostrożności, wjechał na prawy pas ruchu ul. (...) w kierunku ul. (...) i następnie przekroczył linię ciągłą skręcając na prawo w drogę osiedlową nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu pojazdem marki V. A. L. zajeżdżając mu drogę, co

doprowadziło do zderzenia się pojazdów. Celem uniknięcia kolizji A. L. hamował próbując jednocześnie skręcić bardziej na prawo. W wyniku zderzenia uszkodzeniu uległa lewa przednia część samochodu marki V. oraz prawa tylna część pojazdu marki O.. Po zderzeniu pojazdów S. Ł. nie zatrzymał się, lecz wjechał na osiedlowy parking, a po wyjściu z samochodu stwierdził, że to nie jego wina i udał się do domu nie czekając na interwencję wezwanej przez A. P..

dowód: częściowo wyjaśnienia S. Ł. – k. 19, 33 v., zeznania świadka A. L. – k. 14, 34, protokół oględzin pojazdów wraz z dokumentacją fotograficzną – k. 3 –7.

S. Ł. jest emerytem, pobiera świadczenie w wysokości ok. 2500 zł. Wymieniony nie leczył się psychiatrycznie ani neurologicznie. Nie był dotychczas karany za przestępstwa lub wykroczenia naruszające przepisy ruchu drogowego.

dowód: dane z protokołu wyjaśnień S. Ł. – k. 18 v., 33, wypis z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego – k. 22.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach osobowych w postaci zeznań pokrzywdzonego A. L. i w pewnej części wyjaśnień obwinionego S. Ł. oraz dowodach nieosobowych, tj. dokumentach – protokole oględzin samochodów wraz ze zdjęciami i wypisie z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

Odnosnie do wyjaśnień obwinionego S. Ł. uznano je za wiarygodne jedynie w części odnoszącej się do czasu i miejsca zdarzenia, jak również tego, że wykonywał manewr zawracania, skręcał w drogę osiedlową i doszło do kolizji z samochodem pokrzywdzonego. S. Ł. przesłuchany w toku czynności wyjaśniających nie przyznał się do nieustąpienia pierwszeństwa kierującemu A. L. i spowodowania kolizji, natomiast przyznał się co do przekroczenia linii ciągłej. W toku postępowania jurysdykcyjnego obwiniony konsekwentnie zaprzeczał, że za jego przyczyną doszło do kolizji, a ponadto stwierdził, że nie przekroczył linii ciągłej, natomiast policjantowi powiedział, że może trochę na nią najechał. Sąd nie dał wiary tym wyjaśnieniom, z uwagi na to, że są one sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonego A. L., jak również nie odpowiadają nasuwającemu się logicznemu przebiegowi zdarzenia oraz ustaleniu występowania w miejscu, gdzie doszło do zderzenia się pojazdów linii ciągłej. Wyjaśnienia obwinionego są nielogiczne a przedstawiona przez niego wersja wydarzeń nie koreluje z uszkodzeniami samochodów oraz innymi ustalonymi faktami. Bezspornie – co potwierdzają również depozycje S. Ł. – poruszał się on najpierw ul. (...) jadąc od ulicy (...) w dół, następnie na wysokości skrzyżowania z ul. (...) zawrócił on na prawy pas ul. (...) chcąc skręcić w znajdującą się po prawej stronie drogę osiedlową. Prawym pasem jeździł jechał pokrzywdzony A. L., a w miejscu, gdzie zawracał S. Ł. przed przejściem dla pieszych znajduje się linia ciągła. Wobec tego dokonując manewru zawracania w tym miejscu i skręcając następnie w prawo, by wjechać w drogę osiedlową obwiniony nie mógł nie przekroczyć tej linii. Ponadto nie są wiarygodne wyjaśnienia obwinionego w zakresie jego twierdzeń, że nie wymusił pierwszeństwa. Zawracając bowiem na jezdnię dwupasmową zjechał na drugi pas, którym bezspornie poruszał się samochodem A. L., mimo że zgodnie z zasadami ruchu drogowego w takiej sytuacji to pokrzywdzony miał pierwszeństwo przejazdu, a zatem obwiniony zjechał mu drogę. Poczynione w ten sposób ustalenia potwierdza również umiejscowienie uszkodzeń samochodów powstałych w wyniku zderzenia – prawy tylny bok samochodu S. Ł. oraz lewy przedni bok samochodu A. L.. Wskazują one, że do zderzenia się pojazdów nie doszło – wbrew twierdzeniom obwinionego a zgodnie z zeznaniami pokrzywdzonego – gdy S. Ł. znajdował się już na drodze osiedlowej, lecz gdy był w trakcie skrętu na nią, a pokrzywdzony chcąc uniknąć kolizji hamował usiłując uciec na prawy krawężnik – przeszkodę miał z lewej strony więc ucieczka w prawo jest jak najbardziej zrozumiała i wręcz naturalna. Na marginesie należy nadmienić, że wiarygodność wyjaśnień obwinionego podważa także jego postawa po kolizji – nie sposób bowiem zrozumieć, dlaczego nie czując się odpowiedzialnym za jej spowodowanie nie zatrzymał się od razu, lecz wjechał na osiedle i po zaparkowaniu, nie czekając na przyjazd P., udał do domu.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego sprawstwo i wina obwinionego nie budzą wątpliwości.

Obwinionemu postawiono dwa zarzuty; pierwszy z art. 86 § 1 k.w. a drugi z art. 92 § 1 k.w. Normatywny byt wykroczenia z art. 86 k.w. zasadza się na spowodowaniu konkretnego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym

na skutek niezachowania ostrożności. Z kolei wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. polega na niezastosowaniu się do znaku lub sygnału drogowego lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchem drogowym.

Jak ustalono wyżej obwiniony S. Ł. kierując samochodem na drodze publicznej podczas zmiany pasa celem skręcenia w osiedlową ulicę zignorował linię ciągłą oraz obowiązek ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi poruszającemu się tym pasem, czym naruszył zasady ruchu drogowego uregulowane w art. 22 ust. 4 i 5 ustawy z 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz.U. Dz.U.2018.1990 t.j. ze zm.) oraz nie dostosował się do znaku drogowego poziomego w postaci pojedynczej linii ciągłej zakazującego przejeżdżania przez tę linię lub najeżdżania na nią. W wyniku niezachowania ostrożności oraz zignorowania wskazanych reguł doszło do zderzenia samochodu obwinionego z pojazdem kierowanym przez A. L.. Zderzenie to spowodowało uszkodzenia w pojazdach natomiast żadna osoba nie poniosła obrażeń ciała lub rozstroju zdrowia na okres dłuższy niż 7 dni. Tym samym wystąpił skutek będący znamieniem wykroczenia z art. 86 k.w. w postaci konkretnego zagrożenia w ruchu drogowym. Przejeżdżając zaś przez linię ciągłą S. Ł. wypełnił znamiona przedmiotowe z art. 92 § 1 k.w.

Co do znamion strony podmiotowej Sąd uznał, że obwiniony S. Ł. umyślnie naruszył zasadę bezpieczeństwa w ruchu lądowym nakazującą mu ustąpienie pierwszeństwa przy zmianie pasa ruchu, jednakże nieumyślnie spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Obwiniony nie zachował bowiem ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że przewidywał, że może to doprowadzić do kolizji, sądząc zapewne, że zdąży skręcić w osiedlową drogę i uniknie zderzenia z jadącym z naprzeciwka samochodem. Fakt, że S. Ł. przewidywał możliwość kolizji należy wywodzić stąd, że jako doświadczony kierowca musiał mieć świadomość, że nieustąpienie pierwszeństwa i zajęcie drogi często prowadzi do kolizji. Z kolei co do niezastosowania się do znaku drogowego poziomego w postaci linii ciągłej Sąd przyjął, że działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim – miał świadomość, że przejeżdża przez linię ciągłą, gdyż widział ją, a nadto mieszka w okolicy, więc tym bardziej wie, że w tym miejscu taki znak drogowy występuje i chciał ją przekroczyć, żeby szybciej skręcić w osiedlową drogę.

W ramach zarzucanych obwinionemu czynów Sąd zmienił opis i kwalifikację prawną, przyjmując, że zgodnie z art. 9 § 1 k.w. w niniejszym przypadku zachodzi zbieg przepisów w związku z wypełnieniem przez obwinionego jednym czynem dwóch przepisów ustawy – art. 86 § 1 k.w. i art. 92 § 1 k.w.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego obwinionemu Sąd uznał, że jest ona średnia. Czyn obwinionego godził w istotne, ale niestożące najwyżej w hierarchii wartości dobro prawne, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Swoim zachowaniem naruszył co prawda umyślnie podstawowe zasady w ruchu drogowym, jakimi są konieczność ustąpienia pierwszeństwa oraz stosowania się do zakazu przekraczania linii ciągłej, jednakże skutek w postaci zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu lądowym nastąpił nieumyślnie. Również rozmiar wyrządzonej szkody nie jest znaczny – uszkodzenia powstałe w pojeździe pokrzywdzonego nie są duże.

Odnosząc do winy S. Ł. wskazać należy, że nie wystąpiła żadna okoliczność wyłączająca bądź ograniczająca ją. Obwiniony jest osobą dorosłą, nie leczył się psychiatrycznie ani neurologicznie. Nie działał także w nadzwyczajnej sytuacji motywacyjnej.

Przechodząc do kwestii kary zgodnie z art. 9 § 1 k.w. wymierzono ją na podstawie art. 86 § 1 k.w. mając na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 33 k.w. Sąd uznał, że adekwatną karą za przypisany obwinionemu czyn jest grzywna w wysokości 400 zł. Jako okoliczność łagodzącą przyjęto średni stopień społecznej szkodliwości, nieumyślność co do spowodowania kolizji oraz niezbyt wysoką szkodę. Za czynnik obciążający uznano postawę S. Ł. po popełnieniu wykroczenia, tj. fakt, że po kolizji nie czekając na przyjazd P. i wyjaśnienie sytuacji udał się do domu. Wysokość wymierzonej obwinionemu grzywny została dostosowana do jego możliwości majątkowych, biorąc pod uwagę, że S. Ł. jest emerytem i osiąga dochód w wysokości 2500 zł miesięcznie.

Grzywna wymierzona obwinionemu w ocenie Sądu spełni cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, uświadamiając obwinionemu oraz innym uczestnikom ruchu konieczność stosowania się do zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz znaków i konsekwencje ich ignorancji.

O kosztach - w związku ze skazaniem - orzeczono na podstawie art. 119 § 1 k.p.s.w. zasądzać je w całości od S. Ł.. Na koszty te złożyło się 40 zł tytułem opłaty sądowej (art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983 nr 49 poz. 223 t.j. ze zm.) oraz 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania (§ 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia).